

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΝΟΣ

Περπατούσαμε μονάχοι στο σκοτάδι. Περπατούσαμε, κρατημένοι οριστικά απ' τὰ χέρια, ἐγὼ καὶ ὁ Ἄλλος. Μονάχοι ἐμείς περπατούσαμε στὴ μαύρη πεδιάδα. Τίποτε ἄλλο. Τὰ μεγάλα βουνὰ ἀκίνητα μᾶς ἔζωναν τριγύρω. Βαρειὰ σύννεφα ἦσαν σταματημένα ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Τὰ ψηλά δένδρα, ἀνάσθη-ἀνάσθη, ἔσπεσαν ἀόρατα μέσα στὸν ἀτρεμον αἶρα. Περπατούσαμε καὶ δὲν ξέραμε ποῦ πᾶμε.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησα μὲ πνιγμὴν φωνή.

— Δὲν ξέρω ποῦ πᾶμε, μὴ εἶπ' ὁ Ἄλλος. Ἡ καρδιά μου κτυποῦν δυνατά...

Ἦτορα σταματήσαμε. Δὲν μπορούσαμε νὰ πᾶμε μπροστά. Τὰ πόδια μας καρφώθηκαν στὸ χῶμα. Μὲ τὰ βαρειὰ βουνά, μὲ τὰ μεγάλα δένδρα, μὲ τὰ μαύρα σύννεφα, μένουμε ἀκίνητοι.

— Τὰ χέρια σου τρέμουν! μὴ εἶπ' ὁ Ἄλλος.

— Καὶ τὰ διὰ σου.

— Ποῦ εἶμαστε;

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν ἀκοῦς;

— Ἀκούω.

Τι ἦταν αὐτὸ, ποῦ ἀκουα μὲς στὸ σκοτάδι; Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ τρέμουμε. Ἐνας θρῆνος πλατὺς ἀνέβαινε ἀπ' τὴ γῆ. Ὁ θρῆνος ἐγέμιζε τὸν κάμπο, τὸν οὐρανὸ, τὸν αἶρα. Τρυποῦσε τὰ βαρειὰ σύννεφα κ' ἔσβηνε ἀπάνω. Πλημμυροῦσε ὅλη τὴν πλάση, ζυμωμένος μὲ τὸ σκοτάδι.

— Ἐμπρός, εἶπα στὸν Ἄλλον. Προχώρησε νὰ φύγουμε. Τρέμω. Ἀκοῦς τί σοῦ λέω;

— Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω, μὴ εἶπ' ὁ Ἄλλος. Κάτι τι μὴ καρφώνει τὰ πόδια. Τράβηξέ με.

— Δὲν μπορῶ οὐτ' ἐγὼ. Τὰ πόδια μου εἶναι κολλημένα στὸ χῶμα...

Στεκοῦμαστε ἀόρατοι. Τὰ νύχια μου εἶχανε μπῆ στὰ κρατά του. Ἐννοῦθα τὰ νύχια του ποῦ σκίζανε τὸ κρέας μου.

— Μὴ μ' ἀφήνεις.

— Σέ κρατῶ. Σφιξέ μου τὸ χέρι.

Τὸ αἷμα ἔτρεχε θερμὸ ἀπ' τὰ χέρια μας.

Ὁ θρῆνος γέμιζε τὸ σκοτάδι.

— Ὁ αἶρας τρέμει... τοῦ εἶπα. Νοιώθει τὸν αἶρα ποῦ τρέμει τώρα;

— Ναι. Καὶ τὰ δένδρα. Βλέπεις τὰ δένδρα;

— Τὰ βλέπω. Καὶ τὰ σύννεφα ἀπάνω.

— Καὶ τὰ σύννεφα, Θεέ μου!

— Βλέπεις τὰ μακρονὰ βουνά;

— Βλέπω. Ἐνας οἰσμοὸς τὰ ταράζει.

Ὁ θρῆνος γέμιζε τὸ σκοτάδι, σὰν βογγητὸ ἀνέμον μέσα στὸ πένθος τοῦ δάσους.

— Ὁ ἀνεμος κλαίει;

— Ὁχι. Δὲν εἶναι ὁ ἀνεμος. Ὁ αἶρας εἶναι πεθαμένος. Πνίγομαι.

— Κ' ἐγὼ. Βλέπεις ἐμεῖ κάτω;

— Βλέπω. Εἶν' ἓνα μαῦρο σημάδι...

— Ἐνα μαῦρο σημάδι σαλεύει. Αὐτὸ εἶναι.

— Τι εἶναι;

— Αὐτὸ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ θρῆνου. Αὐτὸ εἶναι.

— Τόσο μικρὸ; Σὰν μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέραντος.

— Ναι, ἀπέραντος. Πλατύτερος ἀπ' τὸν οὐρανὸ.

— Πλατύτερος. Πιο βαρὺς ἀπ' τὰ μεγάλα βουνά.

— Πιο βαρὺς... Ψηλότερος ἀπ' τὰ ψηλά δένδρα.

— Ψηλότερος, πολὺ ψηλότερος.
— Τὸ μαῦρο σημάδι σαλεύει.
— Αὐτὸ εἶναι. Εἶναι ἡ μαύρη πηγὴ τοῦ θρῆνου.
— Τόσο μικρὸ; Σὰν μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέραντος.
— Δὲν εἶναι μιὰ φούχτα χῶμα. Μιὰ καρδιά εἶναι κρυμμένη στὸ μαῦρο σημάδι. Γιὰ νύττα! Κάτι σέρνεται στὸ χῶμα σὰν φίδι.

Ἐνα μέρος τοῦ Ἀρκουδιοῦ, παρὰ τὰ λουτρὰ τῆς Κυλλήνης.

— Δὲν εἶναι φίδι. Εἶναι μαλλιά. Τὰ μαλλιά σέρνονται στὸ χῶμα.

— Κάτι κτυποῦν τὴ γῆ. Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἀσπρίζει;

— Εἶναι χέρια. Δὲν βλέπεις; Ἀπὸ χέρια γυμνά, ποῦ κτυποῦν τὸ χῶμα.

— Δὲν ἀκοῦς;

— Ἀκούω. Ὁ ἀνεμος βογγάει μέσα στὸ πένθος τοῦ κάμπου.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ὁ ἀνεμος. Ἡ φωνὴ φωνάζει κάποιον νὰ βγῆ ἀπ' τὸ χῶμα : «Ἐλα !» «Ἐλα !...» Τὸν φωνάζει.

— Ναι, ἀκούω τώρα. Φωνάζει : «Ἐλα ! Ἐλα...» Τὰ χέρια κτυποῦν τὸ χῶμα. Τὰ μαλλιά σέρνονται χάρω. Ἡ φωνὴ φωνάζει : «Ἐλα ! Ἐλα...»

— Καὶ δὲν ἔρχεται. Γιατί δὲν ἔρχεται;

— Δὲν θάρρη ποτέ.

— Καὶ θὰ φωνάζη ὡς ποῖτε; Θεέ μου! Τρέμω.

— Θὰ φωνάζει αἰώνια...

— Μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέραντος.

— Δὲν εἶναι μιὰ φούχτα χῶμα. Εἶναι μιὰ καρδιά... Σφιξέ μου τὸ χέρι. Κάνει κρῶτο.

— Εἶναι μιὰ καρδιά...

— Τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα.

— Κρυώνω. Πῶς κρυώνω!

— Τὰ δόντια σου κτυποῦν ἀγρια. Γιατί κτυποῦν ἴσοι τὰ δόντια σου; Προχώρησε νὰ φύγουμε. Ἐλα κοντά μου.

— Ἐρχομαι. Τὰ πόδια μου εἶναι μολύβι.

Προχωρήσαμε μὲς στὸ σκοτάδι.

— Σφιξέ μου τὸ χέρι. Ἐλα κοντά μου.

Κρατούσαμε οριστικά ὁ ένας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, τὰ νύχια μου εἶχαν μπῆ βαθειὰ στὰ κρατά του κ' ἔνοιωθα τὰ νύχια του νὰ σκίζουν τὴ σάρκα μου. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ χέρια μας.

— Σφιξέ μου τὸ χέρι, σοῦ λέω. Τρέμω...

Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ χέρια μας. Καὶ προχωρούσαμε στὸ σκοτάδι. Πηγαίναμ' ἐμπρός. Μονάχοι, ἐγὼ καὶ ὁ Ἄλλος...